

Światowy Dzień Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycyca

Światowy Dzień Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycyca obchodzony jest 8 maja, w rocznicę urodzin założyciela – Henry’iego Dunanta. Każdego roku Stowarzyszenia Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycyca organizują obchody tego święta, aby pokazać w swoich lokalnych społecznościach, jaką wyjątkową rolę pełni Międzynarodowy Ruch Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycyca. **W Polsce w dniach 8-15 maja obchodzony jest Tydzień Polskiego Czerwonego Krzyża.**

Członkowie organizacji pragną pokazać siłę i zasięg Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycyca, a przede wszystkim zaangażowanie wolontariuszy. Ruch to globalna i niezależna sieć ponad 14 milionów wolontariuszy oraz 450 000 pracowników, będąc obecnym w ponad 190 krajach. Wolontariusze i pracownicy wspierają ponad 160 milionów potrzebujących na całym świecie. Poprzez moc humanitaryzmu ratują ludzkie życie oraz łagodzą cierpienie. Wolontariusze oraz pracownicy Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycyca nigdy nie zostawiają nikogo bez pomocy. Nie ważne, czy ktoś ucierpiał w wyniku klęski naturalnej, czy wywołanej przez działania człowieka, czy w trakcie konfliktu zbrojonego.

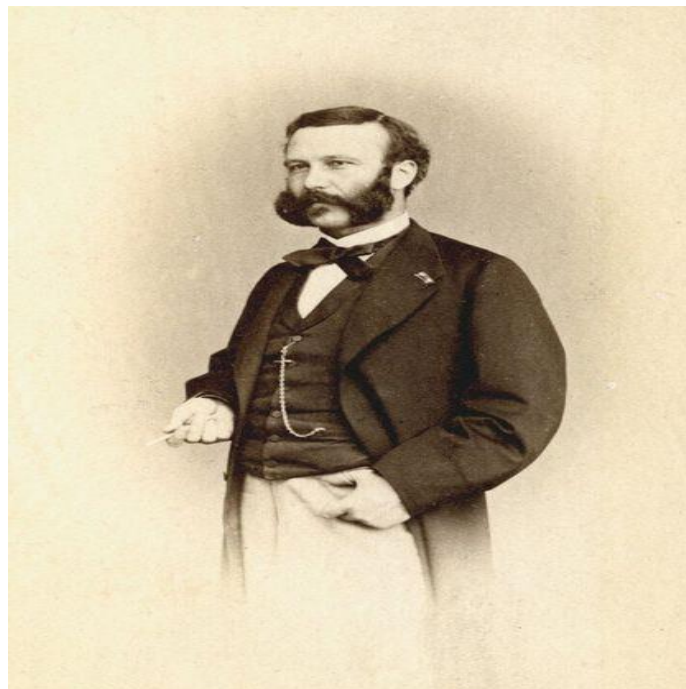
W Polsce mamy ponad **86 000 wolontariuszy**, którzy angażują się w programy edukacyjne dla dzieci i młodzieży, wspierają i aktywizują seniorów, uczą pierwszej pomocy i bezpiecznych zachowań. W swoich działaniach kierują się ideami humanitaryzmu, a w szczególności bezinteresownej pomocy.

Co oznacza znak czerwonego krzyża, czerwonego półksiężycyca i czerwonego kryształu?

Są to symbole ochrony nadane prawem międzynarodowym rannym i chorym, a także tym którzy się nimi opiekują podczas konfliktów zbrojowych. Znaki informują także, że nie można atakować osób i obiektów nimi oznakowanych.

Znaki pokazują również przynależność do organizacji czerwonego krzyża i czerwonego półksiężyca. Pomagają ludziom rozpoznać, iż mają do czynienia z organizacją humanitarną wspierającą poszkodowanych w wyniku klęsk żywiołowych, wojen i innych zdarzeń losowych – w zależności od potrzeb.

Założycielem Czerwonego Krzyża był Jean Henri Dunant.



Jean Henri Dunant (8 maja 1828 – 30 października 1910) był szwajcarskim kupcem i filantropem, laureatem pierwszej Pokojowej Nagrody Nobla

w 1901 r. Gdyby nie on, nie byłoby Czerwonego Krzyża, nie byłoby też humanitarnego prawa narodów.

Henry Dunant, młody przemysłowiec chcąc zdobyć poparcie cesarza Napoleona III dla planów pewnego przedsięwzięcia, podążył za nim do Włoch. Wieczorem 24 czerwca 1859 roku, pod Solferino ujrzał widok, który zmienił jego życie: na polu bitwy leżało 40 000 rannych i zabitych młodych mężczyzn. Obok ciał zabitych, których nikt nie zbiera z pola walki, umierają w męczarniach tysiące rannych żołnierzy. Niewielkie i źle zorganizowane wojskowe służby medyczne są bezradne wobec ogromu nieszczęścia.

Dunant, choć nie ma żadnego przygotowania medycznego, stara się pomóc rannym i umierającym. Po powrocie do Szwajcarii poświęcił życie i majątek dla idei pomocy poszkodowanym w wyniku wojny. Przeróżające doświadczenia nie dają mu spokoju i po dwóch latach pisze książkę „**Wspomnienie Solferino**”, gdzie proponuje powołanie we wszystkich krajach stowarzyszeń pomocy, których przeszkoleni wolontariusze mogliby nieść ratunek rannym na polu walki. Aby wolontariusze byli bezpieczni, muszą się wyróżniać przy pomocy znaku, powszechnie uznawanego przez wszystkie strony konfliktu i dającego status pełnej neutralności. **Tak rodzi się idea Czerwonego Krzyża.**

Dunant jeździł i spotykał się z najważniejszymi osobistościami w ówczesnej Europie, wręczając swoją książkę i propagując zawarte w niej propozycje humanitarnej działalności dla ratowania rannych żołnierzy na polu walki. Poparcie i aktywna pomoc ze strony zwolenników idei doprowadziły do powołania 17 lutego 1863 r. Komitetu Pięciu. Jego członkowie chcieli

utrzymać stały charakter instytucji międzynarodowej działającej nie tylko w czasie wojny, ale również podczas pokoju. Podczas zorganizowanych konferencji z przedstawicielami rządów i państw europejskich, 29 października 1863 r. uchwalono rezolucję. Do jej ustaleń zaliczamy: konieczność wspomagania ambulansów, szpitali, personelu ochotniczego niosącego pomoc rannym, a nawet tych wszystkich którzy będą w danej akcji brali udział. Przyjęto zasadę neutralności dla uczestników rannych, jak również ustalono jednolity znak ochronny, którym został czerwony krzyż na białym polu, stanowiący odwrotność herbu Szwajcarii.

Rezolucja nie spowodowała skutków prawnych. Była jednak kamieniem węgielnym i milowym krokiem na drodze do uchwalenia upragnionej przez Dunanta konwencji, prawnie zobowiązującej do realizacji ustaleń.

9 listopada 1863 roku należy uznać za dzień powstania Czerwonego Krzyża, ponieważ w tym dniu Komitet Pięciu przyjął nową nazwę: Międzynarodowy Komitet Pomocy Rannym Wojskowym, a następnie przemianował się na Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża. Z inicjatywy Dunanta, przy poparciu MKCK, rząd szwajcarski zwołał w dniu 8 sierpnia 1864 roku konferencję dyplomatyczną przedstawicieli 16 państw, na którą przyjechało 24 delegatów. Po dwóch tygodniach dyskusji i wyjaśnień, w dniu 22 sierpnia 1864 r. uchwalono I Humanitarną Konwencję Genewską. Stała się ona źródłem prawa humanitarnego. Była i jest stale rozszerzana na inne dziedziny życia społecznego, międzynarodowego i wewnętrznego danego kraju, w którym cierpieli i cierpią ludzie na skutek konfliktów zbrojnych lub klęsk żywiołowych.



Pozdrawiam serdecznie!

Barbara Magalska